

Det skinnende i søppla.

Hei! Jeg heter Sivert og jobber på søppeldynga på Filipinene med vennen min Raphael. Raphael og jeg er begge 13 år gamle. Vi jobber sammen i søppla hver dag, og leter etter ting vi kan selge. Nå skal jeg fortelle deg om noe spennende som skjedde i dag.

Klokken var seks på morgenen og Raphael og jeg skulle opp å jobbe. Da vi våknet var sola på vei opp og vi kjente den forferdelige ekle stanken av stupp og annet ekkelt søppel fra søppeldynga. Det så også ut som det skulle bli kjempe varmt og søppellukta og stekenes varme er ikke særlig deilig sammen.

Raphael og jeg kom oss opp og gikk ut. Vi begynte å lete etter noe verdifullt som vi kunne selge og få oss en matbit. Raphael og jeg bestemte oss for å dele oss, så vi kunne finne noe fort. Jeg tuslet litt i retningen mot høyre og begynte å lete i søppla. Jeg fant litt av hvert den morgenen, litt plast, litt gatekjøkkenmat og noen glassflasker. Akkurat da jeg hadde bestemt meg for å gå bort til Raphael hørte jeg et høyt skrik oppe ved en av beltekranene. Jeg spurtet alt jeg hadde, og da jeg kom opp så jeg at det var Raphael som hadde skreket. To av fingrene på høyre handa hans var skjært av og det sprutet blod fra ham. Nei! Nå kommer han til å dø tenkte jeg. Da har jeg ingen venner igjen.

Raphael hadde noen fryktelige timer den dagen, men etter at smertene hadde gitt seg litt og fingrene hadde blitt behandlet satt jeg meg ned i den lille kassa vår, og begynte å snakke med han. –Hva tenkte du på, Raphael?! Du kunne ha skadet deg enda mer! Du vet at det er farlig oppe ved beltekranene! ropte jeg til han fortvilet. –Jeg vet ikke hva jeg tenkte på, men jeg syntes jeg så noe skinnende der oppe som lignet på noe av gull. Kanskje vi skal ta en tur opp å se om det er noe der, svarte Raphael. –Ok da, men vi må være veldig forsiktige, sa jeg urolig.

Da ble det som Raphael ville. Det begynte å bli mørkt, men Raphael og jeg begynte å gå forsiktig mot beltekranene. Det var nesten ingen ute nå og det var skummelt å gå på søppeldynga om kvelden. Måkene på himmelen skrek fortsatt, og katter gikk og leita i søppla. Da vi nesten var oppe ved beltekranene hørte vi en lyd noen meter bak oss. Raphael og jeg skvatt til og snudde oss fort. Men det var ikke noe farlig bare noen rotter som var ute etter litt mat. Raphael og jeg

fortsatte å gå mot beltekranene. Da vi kom opp så vi masse tørka blod fra da Raphael hadde skadet seg. Det var ufyselig å se, men en meter bak dammen av blod så jeg noen skinnende. Det så ut som litt plast med en gang, men da vi gikk nærmere så vi det, det var en gullklokke. Raphael så den også og jeg så ansiktet hans lyse opp. Vi var så glade. Jeg tok klokka i lomma, og vi begynte å gå hjem igjen. Vi prøvde å late som ingen ting for ikke å trekke til oss andre folk, men det var vanskelig. Vi hadde akkurat funnet en gullklokke! Vi feiret resten av kvelden helt til vi sovnet. Den natta drømte jeg om hvordan neste dag skulle bli, og hvor mange pesos vi skulle få for klokka.